

POSTUPAK

Mo Hejder

Preveo
Nenad Dropulić

Laguna

Naslov originala

Mo Hayder
THE TREATMENT

POSTUPAK

Copyright © 2001 Mo Hayder

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

1

17. juli

Kad se sve završilo, detektiv inspektor Džek Kaferi, pripadnik Odseka za krupne zločine oblasti južnog Londona, priznao je da su ga, od svega što je video i doživeo u Brikstonu te oblačne julske večeri, najviše uznemirile vrane.

Dočekale su ga kad je izašao iz kuće Pičovih – dvadesetak vrana čučalo je nakrivljenih glava na travnjaku susedne kuće, ne obazirući se na policijsku traku, na znatiželjnike, na tehničare. Nekim su kljunovi bili otvoreni. Druge kao da su dahtale. Sve su gledale pravo u njega, kao da znaju šta se dogodilo u kući. Kao da se podmuklo podsmevaju njegovoj reakciji na prizor.

Kasnije je prihvatio da je ponašanje vrana bilo posledica biološkog tika, da nisu mogle da mu čitaju misli, da nisu mogle znati šta se desilo u kući porodice Pič, ali od pogleda na njih vrat mu je ipak zabrideo. Stao je na vrhu baštenske staze, svukao kombinezon i predao ga istražnom tehničaru, obuo cipele koje je ostavio ispred policijske trake i zakoračio među ptice. Prhnule su i zalepetale uljastim crnim krilima.

Park Brokvel – veliki zbijeni jednakostranični trougao šume i travnjaka, temena okrenutog ka stanici Her hil – proteže se skoro dva kilometra duž granice dva različita dela Londona. Na

zapadu se proteže golet Brikstona – opštinski radnici morali su ulice da pospu peskom da upiju krv – a na istoku su cvećem zagušena sirotišta Daliča i stakleni krovovi Džona Souna*. Polumesečasti niz zgrada Donegal ušuškao se uz park, jednim krakom oslonjen na daskama zakovan izlog paba, a drugim na radnju na uglu, vlasništvo doseljenika iz Gudžarata. Ove kuće bile su deo neupadljivog opštinskog naselja od pedeset kuća spojenih bočnim zidovima, bez drveća na prednjim travnjacima, prozora i vrata obojenih bojom čokolade. Kuće su gledale na proćelavi potkovičasti travnjak po kom su deca uveče vozila bicikle. Kaferi je pomislio kako su se Pičovi ovde sigurno osećali prilično bezbedno.

Ostavši u košulji kratkih rukava, radujući se svežem vazduhu napolju, Kaferi je smotao cigaretu i prišao grupi policajaca okupljenoj oko kombija Službe za naučnu podršku. Svi su ućutali kad se približio, znao je šta misle. Iako nije bio veteran ni po godinama ni po stažu, većina policajaca južnog Londona znala je za njega. „Nova sveža krv Skotland jarda“, tako su ga zvali u *Policijskom glasniku*. Znao je da uživa poštovanje među kolegama i to ga je oduvek pomalo plašilo. Kad bi samo znali. Nadao se da neće primetiti da mu ruke drhte.

„Pa?“ Zapalio je cigaretu i pogledao zapečaćenu plastičnu kesu za dokaze u ruci mladog istražnog tehničara. „Šta ti je to?“

„Našli smo ovo tik uz ivicu parka, gospodine, dvadesetak metara od zadnjeg zida kuće Pičovih.“

Kaferi uze kesu i pažljivo je okrenu. Patika marke najk er server, dečja, malo manja od njegovog dlana. „Ko je ovo našao?“

„Psi, gospodine.“

„I?“

* Ser Džon Sou (sir John Soane, 1753–1837), engleski arhitekta, pripadnik neoklasičnog stila, poznat po čistim, jednostavnim linijama, preciznim proporcijama i veštoj upotrebi prirodnog izvora svetlosti. (Prim. prev.)

„Izgubili su trag. U početku su ga pratili, dobro, zaista dobro.“ Narednik jedinice kerovođa, u plavoj uniformi, propeo se na prste i preko krovova pokazao tamni obris šume koji je zaklanjao nebo u daljini. „Poveli su nas stazom uz zapadni deo parka, ali posle kilometra izgubili su miris.“ Sumnjičavo je pogledao večernje nebo. „A sada nestaje i svetla.“

„Tačno. Moramo da razgovaramo s Vazdušnom podrškom.“ Kaferi vrati patiku tehničaru. „Ovo bi trebalo da bude u neproputljivoj kesi.“

„Izvinite?“

„Ima krvi, zar niste videli?“

Moćni reflektori Naučne podrške preivali su svetlom kuću Pičovih i drveće iza nje. Tehničari u plavim gumiranim kombinizonima meli su prednji travnjak četkicama, a iza policijske trake, preneraženi susedi u grupicama su pušili i sašaptavali se, prekidajući razgovor da zaspu pitanjima svakog detektiva Odseka u civilu koji se pojavi. Došli su i novinari. I gubili su strpljenje.

Kaferi je stajao pored komandnog vozila i zurio u kuću. Bila je to jednospratnica s terasom, fasade prekrivene sitnim šljunkom, na krovu je imala satelitsku antenu, a iznad ulaznih vrata malu mrlju vlage. Na prozorima su bile jednake mreže s očicama, a zavese iza njih bile su čvrsto navučene.

Tek što je video porodicu Pič, odnosno ono što je od nje ostalo, ali činilo mu se da ih poznaje. Bolje rečeno, poznavao je njihovu vrstu. Za roditelje – Alek i Karmel – ekipa će teško naći saosećanja. Oboje su bili alkoholičari, oboje nezaposleni, a Karmel Pič je psovala bolničare dok su je nosili u ambulanta kola. Njihovog sina jedinca, devetogodišnjeg Rorija, Kaferi nije video. Kad je stigao, policajci su već rastavljali kuću tražeći dečaka – u plakarima, na tavanu, čak i iza zidnih obloga kupatila. Na lajsnama u kuhinji bilo je krvi, a staklo na zadnjim

vratima razbijeno. Kaferi je poveo sa sobom detektiva Oblasne grupe za podršku da pretraži zatvoreni lokal dve zgrade dalje; potruške su se provukli kroz rupu na zadnjim vratima, držeći baterijske lampe u zubima kao pubertetlije koje se dive komandosima. Našli su samo uobičajeno stanište beskućnika. Drugih znakova života nije bilo. Ni Rorija Piča. Gole činjenice bile su vrlo gadne i za Kaferija su bile po meri skrojene odjek njegove prošlosti. *Ne dozvoli da to postane problem, Džek, ne daj da te sjebe.*

„Džek?“ Detektiv viši inspektor Danijela Souns stvorila se pored njega. „Jesi li dobro, sinko?“

Osvrnuo se oko sebe. „Dani. Gospode, baš mi je drago što si došla.“

„Šta ti je to na licu? Imaš tu nešto veliko kô pseće dupe.“

„Hvala, Dani.“ Protrljao je lice i protegao se. „Dežuram od jedan posle ponoći.“

„I šta je ovde bilo?“ Pokazala je kuću. „Nestalo derište, je l’? Rori?“

„Da. Biće tu galame – mali ima samo devet godina.“

Sounsova je izdahnula kroz nos i zatresla glavom. Bila je čvrsta, visoka svega metar i šezdeset dva, ali teška sedamdeset pet kilograma, obučena u muško odelo i cokule. Podšišana kratko, svetlog škotskog tena, više je ličila na maloletnicu koja se doterala za prvi izlazak pred sud nego na inspektorku od četrdeset godina. Vrlo ozbiljno je shvatala svoj posao. „Dobro. Je li bio tim za procenu?“

„Ne znamo još je li ubistvo. Nema leša, nema tima za procenu.“

„Lenčuge jedne.“

„Mesna jedinica rasturila je kuću i ne može da ga nađe. Poslao sam pse i pozornike u park. Vazdušna podrška je na putu ovamo.“

„Što misliš da je u parku?“

„Sve kuće su leđima okrenute parku.“ Pokazao je stabla iznad krovova. „Jedan svedok video je *nešto* kako izlazi u šumu iz kuće broj trideset. Zadnja vrata su otključana, u ogradi je rupa, a momci su uz samu ivicu parka pronašli patiku.“

„U redu, u redu, uverio si me.“ Skrstila je ruke i zanjihala se na petama gledajući tehničare, fotografe i detektive. Na pragu kuće broj trideset, snimatelj je proveravao baterije u pojasu; tešku betamaks kameru spustio je na kutiju. „Izgleda kao scena za pornić.“

„Jedinica želi da radi celu noć.“

„A hitna? Kola samo što me nisu pomela s puta.“

„Ah, da – odvezli su mamu. Nju i muža oterali su u Kraljevu bolnicu. Ona će se izvući, ali za njega nema nade. Dobio je udarac ovde“ – Kaferi položi sebi dlan na potiljak – „prilično je sjeban.“ Osvrnuo se preko ramena, nagnuo se bliže k njoj i nastavio tišim glasom: „Dani, ima ovde ponešto što ćemo morati da sakrijemo od novinara, ponešto što ne želimo da se pojavi u žutoj štampi.“

„Šta?“

„Ovo nije otmica zbog starateljstva. On je njihovo dete – nema bivših muževa ni žena.“

„Tigar, znači?“

„Nije ni tigar.“ Tigar je izraz za otmicu radi otkupa, a Pičovi nisu bili ta kategorija. „A kad vidiš šta se još tu dešavalo, shvaćaš da ovo nije obična otmica.“

„Je l’?“

Kaferi pogleda novinare – i susede. „Idemo u vozilo, važi?“ Spustio joj je ruku na leđa. „Neću publiku.“

„Ajde onda.“ Uvukla se u vozilo Naučne podrške. Kaferi se uhvatio za krov kombija i uskočio unutra. Ašovi, alatke za sečenje i plitice za otiske stopala visile su sa zidova, a hladnjak za uzorke tiho je brujao u uglu. Kaferi je zatvorio vrata i gurnuo Danijeli šamlicu. Sela je, a on se smestio njoj sučelice, oslonio se laktovima na kolena i pažljivo je gledao.

„Šta je?“

„Ima ovde nešto uvrnuto.“

„Šta?“

„Tip je prvo boravio kod njih.“

Sounsova se namrštila i spustila glavu, kao da nije sigurna da li se on to šali. „Boravio kod njih?“

„Tako je. Prosto je... bio tu. Skoro tri dana. Vezao ih je, stavio im je lisice. Detektiv narednik Kvinoca misli da bi za još dvanaet sati jedno od njih umrlo.“ Podigao je obrve. „Najgori je smrad.“

Sounsova zakoluta očima. „O, divno.“

„A po zidu su ispisana neka sranja.“

„Gospode.“ Uspravila se malo i protrljala četvrtastu glavu dlanom. „Zvuči kao delo nekog begunca iz Modslija.“

Kaferi klimnu glavom. „Aha. Ali nije daleko – park je zatvoren, brzo ćemo ga uhvatiti.“ Ustao je i krenuo napolje.

„Džek“, zaustavi ga Sounsova. „Tebe grize nešto drugo.“

Ćutao je i gledao u pod, s rukama na zatiljku, kao da se nagnuo i prodorno zagledao kroz prozor u svojoj glavi. Bili su dragi jedno drugom, on i Sounsova; nisu tačno znali zašto, ali prijalo im je što su partneri. Ipak, odlučio je da joj ne kaže sve o sebi.

„Ne, Dani“, promrmljao je najzad i popravio čvor na kravati, ne želeći da ona shvati koliko je u pravu. „Ništa. Hajde, idemo da pronjuškamo po parku.“

Napoju se noć spustila na zgrade Donegal. Mesec je bio nisko, crven.

S leđa zgrada Donegal činilo se da se park Brokvel valja u nedogled i prekriva horizont. Viši brežuljci bili su gotovo goli, svega nekoliko kržljavih ogolelih stabala raslo je duž grebena, a na

samom vrhu video se šumarak egzotičnog zelenila. Ali na zapadnoj padini, oblast veličine četiri fudbalska igrališta obrasla je gustom šumom; bambusi, srebrne breze, bukve i španski kesteni svijali su se oko četiri smrdljiva jezerca upijajući vlagu iz tla. Ta šuma bila je gusta poput džungle, a jezerca leti kao da su isparavala.

Te večeri u pola devet, svega nekoliko minuta pre nego što je policija zatvorila park, jedan čovek napetog izraza lica vukao se između drveća u blizini jezeraca. Ronald Kler vodio je usamljenički, gotovo pustinjački život, s povremenim naletima besa i periodima potištenosti, a ponekad, kad je u pravom raspoloženju, bio je sakupljač. Za Rolanda Klera, ljudskog srodnika strvinara, ništa nije bilo za bacanje i beskorisno. Dobro je poznavao park i često je lutao po njemu, preturao po kantama za otpatke i zavirivao pod klupe. Niko ga nije dirao. Imao je dugu, ženstvenu kosu i odbojno zaudarao dobro poznatim smradom prljave odeće i mokraće.

Sada je stao, s rukama u džepovima, i zurio u nešto između svojih stopala. Bio je to fotoaparat marke pentaks. Podigao ga je i pažljivo zagledao približivši ga licu jer je svetlo brzo nestajalo, da vidi ima li oštećenja. Roland Kler je u svom stanu imao još tri-četiri aparata među stvarima izrovanim iz kanti i kontejnera. Imao je čak i delove opreme za razvijanje filmova. Sada je hitro spustio pentaks u džep i nogama uklonio lišće oko sebe, tragajući po tlu. Jutros je pao teški letnji pljusak, ali sunce je sijalo čitavo popodne, pa su duge vlati trave bile suve čak do dna.

Pola metra dalje ležao je par ružičastih gumenih rukavica velikog broja. Strpao ih je u džep pored aparata i nastavio kroz sumrak. Gumene rukavice, shvatio je pogledavši ih ispod ulične svetiljke, ne vredi čuvati. Suviše su otrcane. Bacio ih je u kantu na Rejlton roudu. Ali aparat. Aparat ne treba tek tako baciti.

* * *

Veče je bilo mirno za *Indiju 99*, dvomotorni helikopter tipa „veverica“ iz vazduhoplovne baze Lipits hil. Sunce je zašlo, a od vrućine i niskih oblaka članove ekipe Vazdušne podrške bolela je glava. Dvanaest stalnih zadataka obavili su što su brže mogli – obilazak aerodroma, dokova, nekoliko električnih centrala, uključujući i onu u Batersiju – i pripremili se za povratak kad je komandir u slušalicama začuo nadzornikov glas. „Da, *Indija Lima* zove *Indiju devet devet*.“

Komandir je primakao mikrofona usnama. „Govori, *Indija Lima*.“

„Gde ste?“

„Mi smo, ovaj, gde smo?“ Nagnuo se napred i pogledao osvetljeni grad. „Iznad Vandsvorta.“

„Odlično. *Indija devet osam* je dežurna, ali ispunila je broj sati. Referentna tačka je Ti Kju tri četiri dva sedam četiri četiri pet.“

Komandir je pogledao mapu. „Je li to park Brokvel?“

„Potvrđujem. Nestalo dete, zemaljsko osoblje ga je okružilo i blokiralo, ali čujte, momci, inspektor je bio otvoren, kaže da idete samo reda radi. Ne tvrdi da je dete u parku, samo ima predosećaj, pa nemate nikakve obaveze.“

Komandir je odmakao mikrofona, pogledao na sat, a zatim podigao pogled prema prednjem delu kabine. Osmatrač i pilot čuli su zahtev i potvrđivali su mu uzdignutim palcem. „Dobro.“ Zabeležio je vreme i broj zahteva u dnevnik leta i vratio mikrofona na mesto.

„U redu, idemo, *Indija Lima*. Večeras je mirno, pogledaćemo. Kome da se javimo?“

„Ovaj, detektivu inspektoru Kaferiju iz Odseka za krupne zločine.“

„Misliš iz odseka za ubistva?“

„Tako je.“

2

Kutija aparata bila je izgrebana tamo gde je pala, a kasnije, u svom stanu na najvišem spratu nebodera Arkejg, opštinske zgrade na severnom špicu parka Brokvel, Roland Kler video je da je pentaks oštećen i na druge, manje vidljive načine. Pažljivo je obrisao aparat krpom za sudove i pokušao da premota film, ali je otkrio da se mehanizam zaglavio. Petljao je, tresao aparat, pokušavao silom da pokrene mehanizam, ali nije mogao da nađe dugme. Spustio je aparat na sims u dnevnoj sobi i neko vreme stajao zureći kroz veliki prozor.

Večernje nebo nad parkom bilo je narandžasto poput lomace, a odnekud iz daljine čuo se helikopter. Kler je grozničavo češao mišice pokušavajući da smisli šta da učini. Njegov jedini ispravan aparat bio je polaroid. Njega je takođe nabavio na ne baš pošten način, ali film za polaroid je skup, pa ovaj pentaks vredi spasavati. Uzdahnio je, uzeo aparat i pokušao ponovo da oslobodi mehanizam; stezao je aparat među kolenima i petljao, ali mehanizam nije popuštao. Posle dvadeset minuta uzaludne borbe Kler je morao da prizna poraz.

Sada besan i znojav, uneo je belešku o aparatu u knjigu na stolu pored prozora, stavio aparat u crvenu metalnu limenku za bombone i limenku smestio na prozorsku dasku, pored odvijajača s drečavoružičastom drškom, tri bočice pilula i plastičnog novčanika s odštampanom britanskom zastavom, koji je pronašao prošle sedmice na spratu autobusa broj dva. Aparat će

tu ostati, zajedno s uredno umotanim dokazom unutar kutije, više od pet dana.

Svi londonski zatvori traže da ih obavješavaju o preletima helikoptera. Tako su mirniji. *Indija 99*, videvši poznati stakleni krov gimnastičke sale i osmougaonu kontrolnu prostoriju desno ispred sebe, prešla je na kanal osam i identifikovala se zatvoru Njenog veličanstva u Brikstonu, a zatim nastavila ka parku. Noć je bila vrela i zagušljiva; narandžasta svetla grada odbijala su se od niskih oblaka i izlivala se po krovovima, pa se činilo da helikopter leti kroz blistavu vrelu kašu, trupa i elisa obojenih vrelom, jarkonarandžastom bojom. Doleteni su nad Ejkr lejn, dugu svetlucavu pravu nisku bisera. Leteli su dalje. Iznad vrelih sabijenih ulica Brikston voter lejna, dalje i dalje, iznad zbijenih kuća i pabova, sve dok iznenada, u snažnom naletu vazduha i goriva – *flak, flak, flak, FLAK* – nisu dolebdeli nad čisti tamni park Brokvel.

Neko u tamnoj kabini reče: „Veći je nego što sam mislio.“

Trojica ljudi sumnjičavo poviriše dole u ogromno prostranstvo mraka. One neosvetljene ulice stabala i trave usred sjajnog grada kao da su se protezale u beskraj; činilo im se da su izašli iz Londona i lete preko praznog okeana. Daleko napred, na horizontu, svetlucaje je sitni niz svetala Tals hila, najdalje granice parka.

„Gospode.“ U tesnoj pilotskoj kabini, lica obasjanog sjajem instrumenata, osmatrač se s nelagodom promeškolljio. „Kako ćemo ovo da izvedemo?“

„Obavićemo.“ Komandir je izvadio iz plastičnog džepa na nogavici letačkog odela karticu s radio-frekvencijama i pogledao je. Namestio je slušalice i progovorio preko buke propelera Oblasnoj kontroli Brikston. „*Indija devet devet* zove *Indiju Lima*.“

„Dobro večer, *Indija devet devet*. Iznad nas je helikopter, jeste li to vi?“

„Potvrđujem. Tražim da me povežete s jedinicom za pretragu, šifra dvadeset pet.“

„Potvrđujem. Uključujem policijski kanal šest – izvoli, *Indija devet devet*.“

Sledeći glas koji je komandir čuo pripadao je inspektoru Kafetriju. „Zdravo, devet devet. Vidimo vas. Hvala vam što ste došli.“

Osmatrač se nagnuo nad termalni monitor. Noć je bila nepogodna – zarobljeni vrela vazduha mučio je opremu, na ekranu je sve bilo jednolično mlečnozeleno. Onda je u gornjem levom uglu spazio sjajnu belu priliku podignute ruke. „U redu, da, vidim ga.“

„Da, zdravo, zemaljska ekipo“, reče komandir u mikrofon. „Nema na čemu. Imamo vizuelni kontakt s vama.“

Osmatrač je nagnuo kameru i video ih sve, čitavu zemaljsku jedinicu, svetlucave obrise razbacane između drveća. Činilo se da ih je najmanje četrdeset. „Čoveče, baš su dobro ovo zapečatili.“

„Dobro ste pokrili oblast“, reče komandir Kafetriju.

„Znam. Odavde noćas ništa neće izaći bez našeg znanja.“

„Oblast je velika, a ima i divljih životinja, ali daćemo sve od sebe.“

„Hvala vam.“

Komandir se nagnuo napred i podigao palac. „U redu, momci, idemo.“

Pilot je skrenuo ka južnoj četvrtini parka. Kilometar dalje ka zapadu videli su kredastu mrlju isušenog jezera za veslanje, a među drvećem bazaltno svetlucanje ostala četiri jezera. Podelili su park na zone i kretali se u koncentričnim krugovima na visini od sto pedeset metara. Osmatrač, pogrbljen nad monitorom, braneći se od zaglušujućeg urlanja elise, nije video nikakve tople tačke. Pomerio je kontrole na laptopu. Lako je uočio ljudstvo na zemlji, tople pokretne tačke oko drveća, ali večeras je termalni povrat bio slab, i svašta bi moglo da se krije ispod gustih letnjih krošnji. Oprema je bila doslovno slepa. „Baš imamo

sreće“, promrmljao je komandiru dok su nadletali ostatak parka. „Piškimo uz vetar.“ *Piškimo, ne pišamo* – pazio je kako se izražava, svaka reč se snimala. „Piškimo uz vetar, eto šta radimo.“

Kaferi i Sounsova stajali su na tlu, pored kombija grupe za tehničku podršku, i gledali u svetla helikoptera. Kaferi se oslanjao na vazduhoplovnu jedinicu da ovo reši – da nađe Rorija Piča. Uzbuna je data pre jedan sat. Policiju je pozvao Indus, vlasnik obližnje radnje.

Veći deo socijalne pomoći porodice Pič odlazio je na Karmeline cigarete superkings. Do vikenda bi novac bio potrošen i u radnji bi obično ostajali neplaćeni računi. Tog vikenda niko nije platio račune, pa je u ponedeljak uveče vlasnik krenuo u naselje Donegal da naplati. To mu nije bio prvi put, rekao je Kaferiju, i, ne, nije se plašio Aleka Piča, ali poveo je sa sobom svog nemačkog ovčara i u sedam uveče zazvonio Pičovima na vrata. Niko mu nije otvorio. Glasno je zalupao, ali opet nikog nije bilo. Oklevajući, odveo je psa u park.

Pošli su duž zadnjih vrtova Donegala i ušli u park kad se pas odjednom okrenuo i zalajao prema kućama. Vlasnik radnje se okrenuo. Učinilo mu se, ali ne može da se zakune, *učinilo* mu se da je video nekoga kako trči. Široko razlivenu senku kako se brzo udaljava od kuće Pičovih. U prvi mah, pomislio je da je to neka životinja zbog toga što je njegov ovčar besno lajao i cimao povodac, ali senka je brzo nestala u šumi. Sada radoznao, poveo je psa koji se opirao do kuće broj trideset i zavirio kroz otvor za poštu.

Tada je shvatio da nešto nije u redu. Po podu su bila razbacana reklamna pisma, a jedna poruka, odnosno deo poruke, bila je crvenim sprejom ispisan na stepenišnom zidu.

„Džek?“, reče Sounsova preko urlanja helikoptera. „O čem misliš?“

„Mislim kako on mora da je negde tamo“, viknuo je i pokazao prstom park. „Tamo je.“

„Otkud znaš da nije ponovo izašô?“

„Nije.“ Skupio je dlan oko usta i nagnuo se ka njoj. „Ako je izašao, kunem ti se da će neko platiti za to. Svi izlazi iz parka vode u velike ulice. Dečaćić krvari, sigurno je prestravljen...“

„ŠTA?“

„KAŽEM DA JE NAG I DA KRVARI. MISLIM DA BI NAM NEKO JAVIO TELEFONOM DA GA VIDI TAKVOG, ZAR NE? ČAK I U BRIKSTONU.“

Pogledao je helikopter. Imao je još jedan dobar razlog da misli da je Rori u parku – znao je statističke podatke o otmicama dece. Većina studija bi predvidela da će Rori, ako nije živ, verovatno biti pronađen u krugu od osam kilometara od mesta otmice, manje od pedeset metara od pešačke staze. Ostali podaci iz čitavog sveta pričaju još strašniju priču: ti podaci predviđaju da će, ako ga ne ubije odmah, otmičar verovatno čuvati Rorija najduže dvadeset četiri sata. Po njima je razlog za otmicu dečaka Rorijevog uzrasta najverovatnije seks. I da će taj seks verovatno biti sadistički. Kaferi je s valjanim razlogom dobro poznao navike i životni ciklus pedofila. Mogao je da posegne dvadeset sedam godina unazad u svoju prošlost i nađe odraz ove otmice. Njegov rođeni brat Juan, tada Rorijev vršnjak, iščezao je usred običnog dana. Iz zadnjeg dvorišta porodične kuće. Rori bi mogao da bude novi Juan. Kaferi je znao da bi trebalo nešto o tome da kaže Sounsovoj, trebalo bi da je povede u stranu i saopšti joj: „Možda bi trebalo da me isključiš iz ovog slučaja – daj ga Loganu ili nekom drugom – zato što ne znam kako ću reagovati.“

„ŠTA AKO NIŠTA NE PRONAĐU?“, viknula je Danijela Souns.

„NE BRINI. NAĆI ĆE NEŠTO.“

Podigao je radio i prebacio ga na talasnu dužinu komandira helikoptera. „Devet devet.“ Spustio je glas. „Dešava li se nešto tamo gore?“

* * *

Sto pedeset metara iznad tla, u mračnoj kabini, komandir se nagnuo napred koliko su mu dopustili kaiševi kojima je, kao pupčanom vrpcom, bio privezan za krov. „Hej, Hovi? Hoće da čuju šta radimo, Hovi.“ Nije video lice pogrbljenog osmatrača usredsređenog na ekran, očiju skrivenih šlemom.

„Mučim se. Sve liči na prokleta snežno polje. Ono što se ne miče sasvim se utapa. Morao bi da ustane i mahne mi.“ Promenio je rezoluciju, pa se toplota na monitoru obojila u crno. Pokušao je s plavom, pokušao je s crvenom; ponekad su različite boje pomagale, ali večeras ga je termalni sloj potukao. „Možemo li malo više udesno?“

„Primljeno.“ Pilot je okrenuo helikopter nadesno i kružio; i on i komandir gledali su preko desne strane gustu šumu ispod. Osmatrač je škiljio u monitor. Pomerio je palicu, a ispod kabine, u senzorskoj kutiji, kamera na žiroskopu, potpuno stabilna, šarala je hladnim okom po parku.

„Šta vidiš?“

„Nemam pojma... Ima nešto polulevo, ali...“ Bez preciznije slike nije mogao da odredi šta vidi, a svaki put kad bi nadleteli to mesto, krošnje su drhtale od potisnutog vazduha. Činilo mu se da vidi čudnovat izvor svetla, nalik na krofnu, veličine automobilske gume. Ali onda se lišće ponovo pomerilo i sad mu se činilo da sanja. „O, sranje. Šajze“* Napeto se nagnuo nad ekran i pomerio glavu levo-desno, prebacujući sa širokog na krupni plan i nazad. „Aha, reci im da pogledaju ovo.“ Kucnuo je ekran. „Vidiš li ovo?“

Komandir se nagnuo napred i pogledao ekran. Nije video ono o čemu je osmatrač govorio, ali se ispravio i prebacio radio na Kaferijevu talasnu dužinu. „Devet devet zove zemaljsku ekipu.“

„Da, imate li nešto?“

* Nem.: sranje. (Prim. prev.)

„Mislimo da smo našli izvor toplote, ali ne možemo da potvrdimo. Hoćete li da pogledate?“

„Da.“

„Pa, tu je neko jezerce, veslačko ili tako nešto...“

„Jezero za čamce?“

„Jezero za čamce, a šuma počinje, šta ja znam, dvesta metara dalje.“

„Aha, to je to.“

Komandir se nagnuo napred i pogledao tačku na ekranu koju je osmatrač pokazivao prstom. „Ako krenete od te ivice šume i pređete stotinak metara...“

„Primljeno. Shvatio.“

Komandir je podigao ruku vodoravno, dajući znak pilotu da lebdi, i sva trojica su se nagnula napred, u tišini; čuli su samo sopstveno disanje u slušalicama dok se Grupa za podršku raspoređivala preko ekrana u pravcu izvora toplote.

„Tako“, promrmlja komandir. „Da im malo pomognemo, a?“ Pritisnuo je prekidač i uključio Noćno sunce – ogromni reflektor okačen o trbuh letelice, snage trideset miliona sveća – mogao je da progori asfalt iz blizine. Svi iz zemaljske jedinice krenuli su da se probijaju za njim kao za zvezdom vodiljom. Ali osmatrač je na ekranu izgubio sjajni prstenasti izvor toplote, pa se zapitao da mu se nije samo pričiniilo.

„Hovi?“, reče komandir otpozadi. „Jesmo li na pravom mestu?“

Osmatrač nije odgovorio. Sedeo je nagnut napred, pokušavajući da ponovo pronađe izvor.

„Hovi?“

„Da, mislim da jesmo, ali...“

„Zemaljska jedinica zove devet devet“, začuo se Kaferijev glas preko radija. „Nismo našli ništa ovde dole. Možete li da nam pomognete?“

„Hovi?“

„Ne znam – ne znam. Video sam *nešto*.“ Ponovo je prebacio ekran na krupnu sliku i odmahnuo glavom. Buka motora i propelera, vrućina i mirisi večeras su mu smetali da se usredsredi. Pripadnici ekipe na tlu gledali su helikopter raširenih ruku. „Sranje“, promrmljao je osmatrač sebi u bradu. „Hovi, idiote jedan.“ Moraće da odustane. „Ja... slušaj... ne znam...“

„U redu, u redu.“ Komandir je gubio strpljenje. „Kako stojimo s gorivom?“

Pilot zatrese glavom. „Imamo oko četvrtine.“

Komandir zazvižda. „Znači moramo da se vratimo... kada? Za dvadesetak minuta. Hovi? Šta ti kažeš?“

„Slušaj, ja... ništa. Učinilo mi se.“

Komandir uzdahnu. „Dobro, shvatam.“ Prebacio je radio na frekvenciju svog nadzornika. „*Indija Lima*, nestaje nam goriva pa ćemo da skoknemo do Feroksa da nalijemo. Mislim da nemamo ništa, je li tako, Hovi? Vidiš li šta?“

„Ne.“ Prešao je prstom po kaišu ispod brade, s nelagodom. „Valjda. Nemamo ništa, valjda.“

„Devet devet zove zemaljsku jedinicu. Ako ste gotovi tamo dole, i mi smo.“

„Sigurno?“ Kaferijev glas bio je napet. „Sigurni ste da smo na pravom mestu?“

„Aha, na pravom ste mestu, ali mi smo izgubili izvor. Noć je vrela, borimo se s ometanjem.“

„Primljeno, ako ste sigurni. Hvala što ste pokušali.“

„Izvinite.“

„U redu je. Laku noć svima.“

Komandir je sada na monitoru video Kaferija kako im maše. Podesio je slušalice i vratio se na nadzornikovu talasnu dužinu. „Potvrđujemo, nema ničega, zato završavamo potragu na tački TQ tri četiri dva sedam četiri četiri pet i krećemo ka *Indiji Fokstrot*.“ Upisao je vreme u dnevnik leta i helikopter je nestao u noći.

Dole na tlu, Kaferi je gledao letelicu kako ičšezava iznad krošnji sve dok joj svetla nisu gotovo sasvim nestala.

„Ti znaš šta to znači, zar ne?“

„Ne“, priznade Sounsova. „Ne, ne znam.“

Bilo je kasno. Ekipa je podelila na zone oblast u kojoj se osmatraču iz helikoptera učinilo da je opazio izvor toplote, i na rukama i kolenima pretražila svaki pedalj. Nisu našli Rorija Piča. Konačno su prestali, a Kaferi i Sounsova dogovorili su se da specijalizovana ekipa tragača dođe sutra; ekipa savetnika za policijsku pretragu počće posao čim svane. Čekao ih je sastanak istražnog tima na kom će odrediti parametre pretrage, pa su u jedanaest krenuli u upravu Odseka na Tornton hilu. Kaferi je parkirao auto i širom otvorio vrata. „Ako je u parku, a ne mogu da ga vide, onda ne odaje previše toplote i ne kreće se.“ Uprkos svom profesionalnom stavu, delimično se nadao da je dečak već mrtav, njega radi. Smatrao je da ima događaja koje je bolje ne preživeti. „Možda je već prekasno.“

Sounsova je umorno izašla iz kola. „Osim ako grešimo, ako on nije u parku.“

„O, jeste, u parku je, dajem ti reč.“ Kaferi je provukao legitimaciju kroz čitač i pridržao vrata Danijeli Souns. „Pitanje je samo gde tačno.“

Šrivmur. Tako je većina policajaca nazivala ovu staru zgradu od crvene cigle, po vrlo običnoj stambenoj ulici u kojoj se nalazi. Kancelarije odseka smeštene su na spratu. Večeras su svi prozori bili osvetljeni. Veći deo ekipe je stigao, ostavivši večeru, pabove, zabave, čuvanje dece. Operateri baze podataka HOLMS,* petoro pripadnika obaveštajnog odeljenja, sedam istražitelja, svi su bili tu, lutali između stolova, pili kafu i sašaptavali se. U kuhinji

* Engl.: Home Office Large Major Enquiry Sistem – velika baza podataka Ministarstva unutrašnjih poslova, o teškim zločinima. (Prim. prev.)

su tri bolničara u belim kombinezonima s kapuljačama – jedno-kratni kombinezoni, tako su ih zvali – nelagodno čekali da im detektiv zadužen za dokaze fotokopira donove i lepljivom trakom im poskida s kombinezona vlasi i vlakna.

Dok je Sounsova spremala jaku kafu, Kaferi je gurnuo lice pod slavinu da se razbudi i brzo pregledao pristigle papire. Među cirkularnim pismima, memorandumima i obdukcijским izveštajima, neko mu je ostavio najnoviji broj časopisa *Tajm aut*. Časopis je bio otvoren na stranici s naslovom *Umetnica koja zločin pretvara u umetnost*. Objavljena je i Rebekina fotografija – sklopljene oči, zabačena glava, zatvorski broj odšampan na sredini čela, tamo gde bi inče stajao bindi.

Rebeka Morant, lutka sa naslovne strane ili izvorna pojava? Mora da ste odavno van tokova ako niste čuli za Morantovu, nekadašnju žrtvu seksualnog napada, a sada ljubimicu umetničkog sveta. Kritičarima je bilo teško da ozbiljno shvate sumnjivo lepu Rebeku Morant, devojku mačjih očiju, sve dok nije kandidovana za prestižnu nagradu Vinsent i ušla u uži izbor za Beksovu nagradu za savremenu umetnost, čime se potvrdila kao ključni igrač savremenog doba...

Kaferi je zatvorio časopis i spustio ga na naslovnu stranu. *Koliko ti još publiciteta treba, Beki?*

„Dobro, ljudi, slušajte.“ Udario je o zid praznom limenkom od soka. „Dođite svi ovamo i slušajte me. Znam da ste pozvani na brzinu, ali dajte da ovo obavimo. Idemo u Sobu starijeg osoblja.“ Držeći video kasetu iznad glave, krenuo je prema kancelariji koju je delio s Danijelom Souns, pozivajući rukom sve da pođu za njim. „Idemo, trajaće svega deset minuta, pa možete kasnije da na piš-pauzu.“

Soba starijeg istražnog osoblja bila je mala; da bi svi stali unutra, morali su da ostave vrata otvorena. Sounsova je stala

uz prozor, držeći šolju obema rukama, a Kaferi je gurnuo kasetu u video i sačekao da svi uđu. „Dobro. Svi znate najosnovnije. Detektiv inspektor Sounsova zadužena je za pretragu i ispitivanje suseda, zato neka joj se posle jave svi koji su dobili taj zadatak. Ekipa za pretragu sastaje se u parku Brokvel čim svane, pa hoću da budete spremni. Ekipa za posebne zločine izlazi kao i obično, ali ne zaboravite da ono što ću vam reći nije za novinare. Ekipa za dokaze, ekipa za veze s porodicom, organizujte se. Šta još? Imamo prioritet, ali imenovaćemo detektiva za vezu sa, žao mi je što to moram da kažem, jedinicom za pedofiliju i grupom za procenu rizika iz Lambeta. Ovaj, neka neko popriča sa službom za zaštitu dece u Belvedereu i proveri da li je Rori boravio tamo. Dakle...“ Pokazao je prazan televizijski ekran i duboko udahnuo. „Kad vam ovo pokažem, prvo ćete pomisliti na Modsli.“ Zastao je. Na spomen Modslija – klinike za duševno zdravlje na Denmark hilu – neki civili su uzdahnuli. Nije to želeo; hteo je da ekipa misli i funkcioniše i da ne reaguje preterano na prirodu zlodela.

„Slušajte“, rekao je, „ne želim da ga odmah otpišete kao ludaka. Samo kažem kako sve izgleda.“ Pogledao ih je redom. „Možda je on želeo da tako izgleda. Možda prikriva tragove, možda je samo običan psihopata, pa pravi dimnu zavesu, utire put za odbranu usled neuračunljivosti za slučaj da ga uhvatimo. I imajte na umu da se zabavljao tri dana. Tri dana. To pokazuje kontrolu, zar ne? Razmislite o ta tri dana i o njihovom značenju. Znače li, na primer, da je znao kako ga niko neće uznemiriti?“

Ili da je toliko uživao s Rorijem da je odlučio da ostane čitav produženi vikend?

Uperio je daljinski upravljač u video. Na ekranu se pojavio niz kuća Donegal. Bio je sumrak. Ispod časovnika u gornjem delu ekrana masa se tiskala pred kordonom pokušavajući da bolje vidi malu kuću s terasom; plavo svetlo ambulantičkih kola obasjavalo je lica. Kaferi je stajao uza zid, ruku prekrštenih na grudima, i krajičkom oka posmatrao detektive. Sada prvi put

vide mesto zločina, i znao je da će naći nešto jezivo u slici kuće Pičovih. Nešto jezivo u njenoj običnosti.

„Kuća je na ivici parka Brokvel“, rekao je jednoličnim glasom. „Da steknete neku sliku, reći ću vam da je neboder koji vidite u daljini toranj Arkeg na Rejlton roudu, koji svi policajci s ljubavlju zovu Brdo kreka.“

Kamera je prišla stazom do praga kuće broj trideset i okrenula se da odatle snimi komadić travnjaka preko puta i preneražena lica suseda – bele ovale naspram večernjeg neba. Svaka tačka koja se vidi iz kuće Pičovih možda je i mesto gde se nalazio mogući svedok. Kamera je snimila sve, a onda načinila polukrug prema kući. Čitavu površinu ekrana je zauzeo broj 30, ispisan nakrivljenim zlatnim brojkama.

„Svi prozori i vrata bili su zatvoreni.“ Kamera je krenula oko razvaljenih ulaznih vrata – otvorena su metalnim ovnom – i usredsredila se na netaknutu bravu. „Mesna policija morala je da razbije vrata. Samo zadnja vrata nisu bila zaključana. Mislimo da je zločinac ušao tuda. Gledajte.“

Ušli su u kuću, kamera je obasjala predvorje halogenim svetlom. Pomalo izlizane tapete, zeleni tepih zaštićen stazom od debele plastične folije. Dve uramljene reprodukcije bacale su dugačke skakutave senke po predvorju, a dečji pištolj na vodu ležao je na donjem stepeniku. Napred, u dnu hodnika, videla su se vrata. Snimak se za trenutak zamutio, po ekranu su zaigrale spirale, kad se slika smirila, kamera je već prošla kroz vrata i stigla u kuhinju. Glazirana kokoš od terakote sedela je pored kutije za hleb i buljila u kameru, a karirane zavese preko vrata talasale su se na povetarcu i otkrivala razbijeno staklo, komadiće mračnog dvorišta i obrise stabala u parku iza kuće.

„Tako je. Ovo je važno.“ Kaferi se oslonio laktom na televizor i nagnuo se da pokaže ekran. „Staklo na podu, nezaključana vrata. Ovo nije samo tačka ulaska, nego i tačka izlaska. Uljez je razbio staklo i ušao, u petak uveče nešto posle sedam, kako mislimo.“ Kamera je izašla kroz razbijeno staklo u malo

zadnje dvorište: okrugla sušilica za veš, dečji bicikl, igračke i četiri prevrnutе boce sa smrdljivim požutelim mlekom. „Uljez je ostao u kući s porodicom Pič do ponedeljka po podne, kada ga je neko uznemirio. Tada je uzeo Rorija Piča i izašao na ista vrata.“ Kamera se povukla nazad u kuhinju i snimila je, zastavši nad krvavim tragovima vučenja na ragastovu. Kaferi je kuckao daljinskim upravljačem po nozi i gledao nema lica, očekujući reakciju, ali niko nije progovorio niti postavio pitanje. Svi su zuri li u krv na ekranu.

„Laboratorija misli da njegove povrede u tom trenutku nisu bile smrtonosne. Njihov stav je da je uljez izneo Rorija iz kuće – kroz polomljenu ogradu ovde – i odneo ga u šumu. Verovatno mu je nekako zaustavio krvarenje, možda peškirom ili tako nečim, jer su psi rano izgubili trag. Evo.“ Kamera se pomerala. Dobro, sad ću vam pokazati gde su pronađeni roditelji.“

Na televizoru se nakratko pojavilo žensko lice; detektiv narednik Kvinova, koordinator mesta zločina, najiskusniji u južnom Londonu. Pošto je s Kaferijem organizovala snimanje, vratila se u kuhinju da se postara da se staklo na podu pažljivo fotografise i ukloni. Onda je pozvala biologe iz Jedinice za posebne zločine iz Lambeta. Dok je Kaferi razgovarao s posadom helikoptera, naučnici su prošli kroz kuću, obučeni u zaštitna odela, i ispitali je naročitim hemikalijama ninhidrinom, amido-blekom, srebrnim nitratom.

„Alek Pič – to je tata – nađen je ovde, ruku zavezanih lisicama za ovaj, a nogu za ovaj radijator. Položaj se vidi po tragovima koje je ostavio.“ Kaferi je pokazao ekipi veliku tamnu mrlju na gruboj prostirci između dva radijatora u dnevnoj sobi. „Ima povredu na potiljku, pa neko vreme nećemo moći da razgovaramo s njim. Možda uopšte nećemo moći. A drugo mesto – gledajte, videćete ga kad krenemo na sprat – tu je uljez držao Karmel.“

Karmel, sada pod sedativima u bolnici, dala je nekakvu izjavu u kolima hitne pomoći. Iako prvim pregledom kod nje nisu

pronađene povrede glave, pretpostavljalo se da je u nekom trenutku izgubila svest. Osim što se sećala da je u petak oko čest uveče pripremala večeru, nije pamtila ništa do trenutka kad se probudila začepljenih usta i svezana za vodovodnu cev u ventilacionom plakaru na odmorštu. Ostala je tu sve dok vlasnik obližnje radnje nije viknuo kroz otvor za poštu tri dana kasnije. Nije videla uljeza niti je razgovarala s njim i, ne, nema razloga, poslovnih ni ličnih, da neko naudi njenoj porodici. Kad su joj bolničari pomogli da izađe iz plakara, okrenuli su nosila prema stepeništu. Nisu hteli da se okrene i vidi šta je sprejom napisano na zidu iza nje.

„A kad vidite, rekao je Kaferi gledajući lica oko sebe, „složit ćete se da, uprkos gustom saobraćaju kroz kuću, ovo treba da sakrijemo od novinara.“

Okrenuo se televizoru. Snimatelj se penjao uz stepenice; senke su titrale po odmorštu. Kad je Kaferi video natpis, odmah je prepoznao alat za odbacivanje lažnih priznanja.

Kamera je zadrhtala, neko u hodniku rekao je: „Jebô te“, a onda glasnije, u mikrofon: „Jesi li video ovo?“ Mrak. Kratak metež, zatim blesak svetla; blenda kamere za trenutak se zatvorila, podrhtavajući poput dužice. Kad se slika vratila, detektivi u sobi starijeg osoblja primakli su se bliže ekranu kako bi pročitali sprejom ispisanu poruku.

♀ HAZARD

Kaferi je zaustavio traku kako bi se svi članovi tima primakli i proučili natpis: *Ženski hazard*. Isključio je video i upalio svetlo. „Želimo ovo da provalimo do sutra. Neću vredati vašu inteligenciju objašnjavajući vam zašto.“

* * *

U kuhinji baze Ferouks osmatrač je skinuo šlem i protrljao uši. Još nije bio siguran šta je video. „Znaš, voleo bih da ponovim osmatranje pod maksimalnom osetljivošću.“

Komandir ga potašpa po leđima. „Rekli su da su nas zvali samo reda radi, Hovi. Ne znaju pouzdano ni da li je uopšte u parku.“

„Ipak, to je dete.“

„Možda ćemo se vratiti kad uzletimo.“

Ali dok su napunili rezervoar, jednog saobraćajca u Perliju udario je auto dok je izricao opomenu. Počinilac je izleteo iz kola i potrčao prema aerodromu Krojdon, pa je *Indija 99* upućena tamo. Kad mu se smena završila u dva po ponoći, osmatraču je bilo malo lakše da ne misli na magloviti beli prsten koji je možda video među stablima parka Brokvel.